

1956-1987

(JAZZ STUDIUM No.14 1988)

Azaz, a magyar zenészeket megismerik és meghívják őket külföldre önállóan (pl. Dersch Q.), vagy vegyes formációkban, mint például Grensó Istvánt a Manfred Hering trióba a Lipcsei Jazz Fesztiválra.

Ezért is igyekszünk minél több workshop-ot sessiont létrehozni estjeinkben. Ebből a szempontból is sikeres volt az 1988 tavaszán megrendezett Kelet-Európai Jazz Napok, ahol három napon keresztül olyan kiváló zenészek közös játékára nyílt lehetőség mint J. Bauer, D. Diesner, V. Csekaszin, Szabados Gy., Grensó I., Dersch M., stb. Mi ebből a tanulság? Tulajdonképpen semmiből lehet csinálni valamit, számottevő külső segítség nélkül. Csak kellő elszántság kell hozzá!

Ennek illusztrálására álljon itt egy névsor a teljesség igénye nélkül azokról akik felléptek a KÖZGÁZ "JAZZ" KLUB-ban:

Joachim Kühn
Peter Kowald
Steve Lacy
Steve Potts
Peter Brötzmann
Phil Minton
Miroslav Posejpal
Jiri Durmann
Elliott Sharp
Louis Moholo
Yves Charvest
Arnold Dreyblatt
Christion Marclay
Leo Smith
John Lindberg
James Emery
Charles Burnham
Ma-Lou Bangerter
Vlagyimir Csekaszin
Oleg Molokoedov
Vitas Labutis
Arvidas Joffe
Samm Bennett
Ned Rothenberg
Jiri Stivin
Leonyid Csizsik
Fred Van Hove
Paul Lovens
Jim Menses
Lars Rudolph
David Moss
Robert Previte
Wes Brown
Paul Termos
Fritz Novotny
Clive Bell
Peter Luseck
Kazuko
Hohki

Alan Tomlinson
Ulrich Gumpert
Helmut "Joe" Sachse
Johannes Bauer
Uwe Kropinsky
Ernst-Ludwig Petrowsky
Manfred Schulze
Hermann Keller
Günther Sommer
Dietmar Diesner
Manfred Hering
Hannes Zerbe
Christoph Winckell
Fine Kwiatowsky
Dietrich Unkordt
Klaus Koch
Rova Saxophone
Quartett
Szemző Tibor
Kovács Tickmayer
István
Szabados György
Dersch Mihály
Benkő Róbert
Baló István
Grensó István
Geröly Tamás
Lőrinszky Attila
Binder Karoly
Faragó Attila
Lakatos Antal
Pege Aladár
Kovács Ferenc
Tréfás István
Süle László
Kovács Katalin
Szabó Sándor
Körmendi Ferenc
...

Czabán György

Mikor egy kérdésre válaszolva, elgyengülten egyszer az esélyeket illetően magam sem gondoltam, hogy beavatottságát ilyen korán terézi a Halál. Tudni kell ugyanis, hogy a halál beavatás, és a beavatás: halál. S a lényeg, lassacskán beavatódni, átderengeni a tiszta létbe, ahol könnyűek és véglegesek a dolgok. Szóval, hamar futotta be ezt a pályát. Valószínűleg kezdettől fogva a halál közvetlen, társas közelében élt. Olykor mint enyhén fonsorozott üveget vonta maga elé, s azon át nézte a világot, - paradoxul, hogy jobban lássson! - (a szemei furcsa, fekete csodálkozást szórtak ilyenkor, bár arcáról az ártatlanság mosolya soha nem tűnt el igazán), -olykor pedig elhagyta ezt az árnyat, ezt az árnyat, úgy tűnt, végleg, mindörökre, s akkor láthatóan meganzhült és jókat nevetett.

Tiszta volt, mint a kő, mint az eső. Rohanást, a tényeket figyelte. A mozgások csupasz, mögöttes rohamát, a kirajzolódó mágneses mezőket. Szíve főlényesen figyelt. Elfogulatlanul és mélyen értett a zenéhez, a zenén át a szóhoz, és látszólag mindezek ellenére a politikához is. Mert bizony értett hozzá. Ha szavaiban ugyan ritkán, de szívében annál leplezetlenebbül állt előtte a megszenvedett jelenség: a csodülő világ, vagy szegény Magyarországra. Ismerte az embert, a személyt, lehet, a fontosat is. Nem élt vissza fájdalmas ismereteivel mégsem. Nem fedte fel gyatra tromfként világos véleményét méltatlanul soha. Csak hogyha kellett. De akkor, akár kéretlenül is. Nem magának élt.

Fiatalon is bölcs volt, bár ebbe - ha jól láttam - belerendült olykor, akár a szakadásig terhes fák pocsek időkben. S milyen sokáig lehetne még sorolni e szinte még kibomlatlan figurájú fiatal ember, a helyet kereső szárnyas szellem jórészt magával vitt érzékét. A kedélyét, az iróniáját, rendkívüli tájékozottságát, a nyargaló, sokszor félelmetes fantáziáját, ifjú jogos önfeltését az elherdáló világgal szemben, keserűségét, csalódva az elődökben, félve, de mosolyogva már buta féltékenységeken, - s mindennek fölött: nagy alkotói kedvét, indulatát.

Be jó lenne még látni közöttünk!

Vád kicsit a korai halála. Valójában nem becsülte meg igazán senki. Valójában belehamvadt a teste a Naptalan és csillagtalansorsba.

Sorsunkba. Közös ügyeink ifjú halottja lett. Ami fájdalmas, bántó és szörnyű lehet. De nem méltatlan, sőt: mármár dicső. ...s végül is titok. Titok amiről most jobb nem beszélni. Mert ugyan ki szereti ma igazán - (pontosan, szépen) - élni, s nem áthárítani az életet?

Szabados György

